

Spreken in het openbaar

Onderstaande artikel is een algemeen artikel over het spreken 'in het openbaar'. Wie, als gelovige, het Evangelie wil uitdragen, bijbel-onderricht geeft, een inleiding moet doen of predikt zal er tegen aan lopen: "spreken in het openbaar".

Dit artikel bevat, hoewel niet specifiek op verkondiging gericht, nuttige tips die ook voor "de verkondiger" van pas kunnen komen.

Vlot spreken in het openbaar

Zeven tips voor het houden van een praatje zonder in paniek te raken

Door: Charles Osgood

Samengevat uit "Osgood on Speaking" © 1989 by Charles Osgood

Overgenomen uit: Reader's Digests "Het Beste"

Spreken in het openbaar zullen de meeste mensen wel rekenen tot hun minst favoriete bezigheid. Dat komt omdat we allemaal bang zijn voor gek te staan. Hoe belangrijker de toespraak, hoe banger we worden.

Maar er is geen reden om in paniek te raken. Spreken in het openbaar kan iedereen. Het is niets anders dan gewoon praten, en dat doet u toch vaak genoeg. Zelf ben ik eigenlijk verlegen (echt waar!) maar ik presenteer al meer dan dertig jaar radio- en televisieprogramma's, en ik kan u verzekeren dat spreken in het openbaar geen "gave" is zoals aanleg voor muziek of een tekentalent. Iedereen die kan praten, kan ook spreken in het openbaar. Hier volgen een paar lessen die ik heb geleerd:

Houd het eenvoudig.

Het verhaal gaat dat na een Lange kerkdienst de vrouw van de Amerikaanse president Calvin Coolidge van haar man wilde weten wat het onderwerp van de preek was geweest. "De zonde," zei Coolidge.

"En wat zei de predikant daarover?" vroeg ze.

"Hij was ertegen," zei Coolidge.

Uw toehoorders zullen **een of twee hoofdpunten** van uw toespraak onthouden. **Een of twee**. Geen tien of twintig. Als u niet in een of twee zinnen kunt samenvatten wat u te zeggen hebt, is uw toespraak onvoldoende gedefinieerd. En als u zelf met duidelijk voor ogen hebt wat u wilt zeggen, hebben uw toehoorders dat zeker niet.

Ga schematisch te werk.

Hoe lang of hoe kort uw toespraak ook is, u moet de zaken goed op een rijtje hebben – hoe u begint, welke zaken u vooral aan de orde wilt stellen, en hoe u wilt eindigen.

Als ik iets moet doen voor radio of televisie, schrijf ik de laatste zin vaak het eerst op. Als je weet waar je heen wilt, kun je gaan kiezen langs welke weg je daar wilt komen. Een sterk einde is heel belangrijk: uw laatste woorden zullen waarschijnlijk het best blijven hangen bij uw publiek.

Houd het kort.

Twaalf minuten was vroeger bij ons de standaardlengte van een varietenummer. Als al die vol overgave zingende en dansende acteurs hun publiek niet langer konden boeien, waarom denkt u dan dat u dat wel zou kunnen?

Wees uzelf.

Als u zich anders probeert voor te doen dan u bent, maakt u een goede kans door de mand te vallen. Als u een verhaal zelf niet grappig vindt, moet u niet verwachten dat uw publiek er om zal lachen. Als u met

betrokken bent bij hetgeen u vertelt, zullen uw toehoorders dat ook niet zijn. Robert Frost schreef eens: "Geen tranen bij de schrijver, geen tranen bij de lezer." Hetzelfde geldt voor de spreker.

U bent aan het woord omdat u iets hebt meegemaakt dat het publiek niet heeft meegemaakt. Deel die ervaring met hen. Breng op uw gehoor over hoe u u voelde: warm of koud, bang of verdrietig, geïrriteerd of verbijsterd. De eerste persoon enkelvoud is een machtig wapen.

Neem de leiding.

De eerste seconden van uw toespraak bepalen de relatie tussen u en uw publiek. U glimlacht. U bedankt degene die u heeft ingeleid met een knikje en een paar woorden. En dan wacht u even.

Begin pas als ieders aandacht op u gericht is.

Iedere man of vrouw in het publiek moet zich aangesproken voelen en zijn hersens op ontvangst schakelen. Dat is precies wat u wilt.

Maak oogcontact als het stil is geworden.

Kies drie vriendelijke gezichten uit: een links, een rechts en een in het midden. Richt u eerst tot de een en vervolgens tot de ander, dan omvat u daarmee de hele groep.

Spreek, lees niet op.

Ik ben eens naar Los Angeles gevlogen samen met Gene Jankowski, de voorzitter van de radio- en televisiemaatschappij CBS, die een onderscheiding zou ontvangen van de Nationale raad van Christenen en Joden. Tijdens de vlucht zat hij uren te schrijven aan zijn dankwoord.

De volgende avond presenteerde entertainer Danny Kaye de onderscheiding, en riep Jankowski op het podium. Gene liep naar voren met zijn toespraak, maar Kaye zei: "Niet voorlezen, vertel de mensen maar hoe je je voelt. Tijdens die woorden probeerde hij Gene het stuk papier afhandig te maken. Maar die hield het stevig vast, zodat er een speelse schermutseling ontstond. Jankowski won. Maar Kaye had gelijk. De mensen iets voorlezen is altijd minder geslaagd dan toespreken, rechtstreeks en uit het hart. Het klinkt misschien minder af, maar **het is stukken echter**.

Ik ben dus een tegenstander van uitgeschreven toespraken. Maar het is wel verstandig met aantekeningen te werken. Dat zijn de geheugensteuntjes voor wat u zeggen wil en waar u bent in uw toespraak.

Ontspan u.

De komiek Robert Klein wijst er in zijn act over natuurlijke bevallingen op dat de belangrijkste taak van de man schijnt te zijn zijn vrouw eraan te helpen herinneren dat ze moet ademhalen. Dat werkt komisch omdat het belachelijk lijkt dat iemand eraan herinnerd zou moeten worden adem te halen. Maar als we gespannen zijn, vergeten we soms hoe we op een goede manier moeten ademhalen. Adem niet met gulzige teugen in en niet sneller dan normaal, want dan gaat u hyperventileren. Adem rustig en regelmatig, vanuit uw middenrif. Dat werkt ontspannend.

Spreekt in het openbaar is niet moeilijker dan met stokjes eten of een vlinderdas strikken. Het blijkt heel eenvoudig als u maar eenmaal weet hoe het moet!